

[Bjørner.]

gaar ind i Nybyggeri. Der skal med Hensyn til Fremleje være Sikkerhed for den, der udlejer en Del af sit Hjem. Det kan være meget godt, at man prøver paa at give den boligsøgende en stærkere Retsstilling — den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti, Fru Alvilda Larsen, var inde paa dette Spørgsmaal —, men jeg vil dertil sige, at i jo højere Grad man prøver paa at give den boligsøgende en sikrere Stilling, jo svagere stiller man ham i Realiteten, desto vanskeligere bliver det at faa Folk til at lukke Hjemmet op for ham. Her kommer jeg til et Punkt, som har været berørt af det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp. Her er et Punkt, hvor Loven er meget uklar. Efter § 13 kan man vælge, om man vil leje de saakaldte overtallige Værelser ud eller betale sig fra det, og efter § 13, Stk. 4, kan man til enhver Tid gaa over fra Betalerklassen til Udlejerklassen — det er ogsaa direkte kommet til Udtryk i Bemærkningerne til Lovforslaget. Derimod synes der ikke at være nogen Mulighed for at gaa den modsatte Vej; ganske vist var den højtærede Minister periferisk inde paa Spørgsmaalet i sin Fremsættelsestale, men saa vidt jeg kan læse Forslaget, synes der ikke at være Mulighed for, at Folk, der i første Omgang af økonomiske Grunde eller paa Grund af deres Samfundssind har taget imod boligløse, senere, hvis de maatte foretrække det, kan frigøre sig ved at gaa ind under Boligafgiften. Tværtimod synes det af Forslagets §§ 8 og 11 at fremgaa, at har man een Gang fremlejet Værelser, er man tvunget til det, saa længe Loven eksisterer. Lovforslagets § 11 henviser til Lejelovens § 64 a til k, og efter Bestemmelsen i Lejelovens § 64 e, Stk. 5, er Udlejerens Opsigelse ugyldig uden Nævnets Godkendelse.

Hvis en Lov af den Karakter, her er Tale om, skal kunne faa Betydning ud over at skaffe Afgifter ind, hvis den virkelig skal tilskynde Folk til at fremleje, maa det være et ufravigeligt Krav, at Folk har Ret til fri Opsigelighed, en Opsigelighed, der ikke skal ledsages af Grunde. Jeg mener, at dette maa kunne komme ganske klart til Udtryk i Loven. Hvis min Opfattelse er rigtig og der ikke er saadan fri Opsigelighed, maa vi fra Retsforbundets Side simpelt hen gaa imod et saadant Indgreb i Hjemmenes Ret.

Fra tidligere ærede Ordførere er der fremkommet et Hjertesuk med Hensyn til Udformningen af Loven. Jeg har ogsaa et lille Hjertesuk i saa Henseende. Love bør altid være klare og ligetil at læse, ikke mindst

gælder det Love, der som denne kommer til at berøre meget store Kredse af Lægfolk. For at forstaa dette Lovforslag skal man have i hvert Tilfælde tre andre Love liggende ved Siden af sig. For det første Loven om Boliganvisning og dertil to Lejelove, og hvor mange har det? Det skulde jo gerne være saaledes, at ogsaa andre end Embedsmændene i den røde Bygning og andetsteds, der udformer disse indviklede Paragraffer, skulde være i Stand til at forstaa Loven.

Vi mener fra Retsforbundets Side, at for Løsningen af dette specielle Ungdommens Boligproblem, som vi erkender maa finde en Løsning, er der andre og mere nærliggende Veje end den Tvangsforanstaltning, Lovforslaget giver Udtryk for. I den Mindretalsindstilling fra Ungdomskommissionen, jeg tidligere har nævnt, er der ogsaa henvist til Foranstaltninger, der bevæger boligbesiddende til frivilligt at intensivere Udnyttelsen; der er bl. a. peget paa Muligheden for ved en Præmiering af Fremlejemaal at skaffe Boligmuligheder i daarligt udnyttede Lejligheder, og der er desuden ved en Henvisning til øget og frigivet Import af Bygningstømmer og færdige Huse af Træ peget paa en Forbedring af selve Boligmassen. Endelig er der i denne Mindretalsbetænkning gjort opmærksom paa Mulighederne for ved skattetekniske Midler at befordre dels en bedre Udnyttelse af den bestaaende Boligmasse og dels en forøget Boligproduktion, i første Henseende en midlertidig Lettelse af Beskatningen af Boligejendomme, i hvilke Udlejning etableres, og eventuelt en Nedsættelse af eller Fritagelse for Beskatning af Indkomst ved øget Udlejning. Det forekommer mig, at det er kloge Betragtninger, der er gjort i Mindretalsbetænkningen fra Skadegaards Side. Jeg mener ogsaa, at man ad Frivillighedens Vej kan komme langt, og jeg mener ikke, der er gjort det, som kunde gøres, for at oplyse Befolkningen om den fri Opsigelighed, de har ved Fremleje af Værelser.

Jeg mener, at man ad Frivillighedens Vej kan komme langt, navnlig hvis det gennem Skattelettelse bliver en god Forretning at være med til at afhjælpe Værelsemangelen. Dør sagde det ærede Medlem Hr. Victor Gram, at man skulde ikke ligefrem betale Folk for at vise Samfundssind. Ja, hvorfor ikke? Naar man prøver at gaa den modsatte Vej og gøre det ad Skattevejen, kan man jo lige saa godt gøre det paa den Maade, at man gør det til en god Forretning at opføre sig pænt over for sine Medmennesker.